

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, de avocatul Nicolae Bojenco în numele inculpatului Istrati Maxim, prin care solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 aprilie 2019, în cauza penală, în privința lui

Istrati Maxim XXX, născut la 15 august XXX,
domiciliat în XXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 03.10.2018 pînă la 26.11.2018;

Instanța de apel de la 13.03.2019 pînă la 11.04.2019;

Instanța de recurs de la 06.06.2019 pînă la 09.10.2019.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul central din 26 noiembrie 2018, cauza fiind judecată în procedura prevăzută de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, Istrati Maxim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalent a 25 000 lei, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

S-a încasat de la Istrati Maxim în beneficiul statului suma de 17 360 lei, pentru efectuarea expertizelor judiciare.

S-a respins cerința procurorului privitor la încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului Istrati Maxim suportate pentru consumul de hârtie și imprimare, în sumă de 62 lei 32 bani, ca fiind neîntemeiate.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut ca fiind constatate următoarele circumstanțe de fapt în acțiunile inculpatului Istrati Maxim, că la 06 ianuarie 2017, aproximativ la ora 15.00 dânsul, având în posesie permisul de conducere înregistrat cu nr. XXX, eliberat la 29 martie 2013, cu categoriile admise ”B, C”, aflându-se la volanul automobilului de model „Fiat Punto”, înregistrat cu n/î XXX, care era în stare tehnică bună, având în salonul automobilului în calitate de pasageri pe cet. Istrati Maria și minora XXX, deplasându-se pe traseul R-38, din direcția din or. Taraclia spre mun. Cahul, la intrarea în mun. Cahul, în preajma bornei kilometrice 41+500 m., nu a manifestat prudență sporită la conducerea automobilului dat, neținând cont de dexteritatea sa în conducere și situația rutieră, adică de faptul că afară erau condiții meteo nefavorabile și vizibilitatea redusă, fiind predominant de ideea nechibzuită că ele vor putea fi evitate, astfel ignorând prevederile pct. 10 alin. (1) lit. b), 45 alin. 1) lit. a), b), c), d) al Regulamentului circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului sub nr. 357 din 13 mai 2009, cu modificări ulterioare, care

indică că, persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede cunoștințe și să execute cerințele prezentului Regulament, precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum, precum și conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului, situația rutieră, având în cale obstacol sub formă de ninsori abundente, care i-a redus vizibilitatea, ignorând astfel și cerințele pct. 45 alin. 2) al Regulamentului enunțat mai sus, conform căruia, în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, nu a întreprins măsurile necesare pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, unde trebuia să reducă viteza până la limita și chiar să se oprească, care i-ar asigura securitatea traficului rutier și s-a tamponat în automobilul de model „Mazda 626”, cu n/î XXX, condus de cet. Tabuncic Ion, care de deplasa cu viteză redusă pe aceeași bandă de circulație, astfel în urma impactului părții vătămate Istrati Maria i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de fractură cominutivă ambelor oase gambei stângi cu deplasare, fractura extremității a tibiei, fractura coastelor IY-XI pe stânga, care după caracterul lor se califică ca vătămări corporale medii.

În drept acțiunile inculpatului Istrati Maxim au fost calificate juridic în baza prevederilor art. 264 alin. (1) Cod penal, conform indicilor: încălcarea regulilor de securitate a circulației a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat din imprudență vătămarea medie a integrității corporale și a sănătății.

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, avocatul Bojenco Nicolae în numele inculpatului Istrati Maxim a declarat apel, în care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului Istrati Maxim să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, fără încasarea cheltuielilor de judecată.

La data de 01 martie 2019, avocatul Bojenco Nicolae în interesele inculpatului Istrati Maxim a depus apel motivat, prin care solicită casarea integrală a sentinței, emiterea unei noi hotărâri de încetare a cauzei penale din motivul împăcării părților.

În motivarea apelului s-a indicat că instanța de judecată la emiterea sentinței, neîntemeiat a admis solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată din contul inculpatului Istrati Maxim în sumă de 17 360 lei.

Susține apelantul că, art. 227 Cod de procedură penală, prevede clar și evident care cheltuieli urmează a fi puse pe seama inculpatului, însă la această categorie nu se includ cheltuieli suportate la efectuarea expertizelor judiciare în speța dată, or, potrivit art. 143 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, expertiza judiciară se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale. Deci, aceste cheltuieli sunt puse pe seama statului prin intermediul organelor de resort care pornesc urmărirea penală și se compun din cheltuieli evidente și strict necesare, în vederea constatării faptei infracționale, însă nu constituie cheltuieli suplimentare suportate de către organul de urmărire penală sau de către instanță, în legătură cu efectuarea urmăririi penale sau judecării cauzei.

Drept urmare, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat,

plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat, așa cum o prevede art. 227 alin. (1), (3) și art. 229 alin.(1) Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 aprilie 2019, a fost admis apelul avocatului Bojenco Nicolai în numele inculpatului Istrati Maxim, casată parțial sentința Judecătorei Cahul, sediul central din 26 noiembrie 2018 în cauza penală privind-l pe Istrati Maxim în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, în partea civilă privind încasarea cheltuielilor de judecată, și pronunță o nouă hotărâre, după cum urmează:

Se respinge cerința procurorului privind încasarea de la inculpatul Istrati Maxim a cheltuielilor judiciare în sumă de 17 643,32 lei.

În rest sentința Judecătorei Cahul, sediul central din 26 noiembrie 2018, s-a menținut.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, instanța de fond, judecând cauza, a verificat sub toate aspectele circumstanțele de fapt și de drept, complet și obiectiv a apreciat probele administrate, și întemeiat a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului Istrati Maxim corect au fost încadrate juridic în baza prevederilor art. 264 alin. (1) Cod penal, și că vinovăția sa își găsește pe deplin confirmarea.

Aceste împrejurări au fost constatate prin totalitatea de probe administrate la cauza penală și care au fost apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere a pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

În ședința instanței de apel, inculpatul Istrati Maxim și partea vătămată Istrati Maria au depus cereri de împăcare, în temeiul art. 109 Cod penal, solicitând încetarea procesului penal intentat în privința lui Istrati Maxim în baza art. 264 alin. (1) Cod penal.

Conform art. 109 alin. (1), (2) Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar în cazul minorilor pentru o infracțiune gravă, infracțiuni prevăzute la capitolul II-VI din Partea Specială, precum și în cazurile prevăzute de procedura penală, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința sa nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca rezultat al împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani.

Împăcarea este personală și produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și până la retragerea completului de judecată pentru deliberare.

Din lectura textului art. 109 Cod penal, se observă că împăcarea produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și până la retragerea completului de judecată pentru deliberare.

Apreciind sintagma „până la retragerea completului în camera de deliberare”, ca moment final până când poate avea loc împăcarea părților, se notează că legiuitorul a stabilit expres și clar perioada procesului până la care părțile își pot manifesta voința de împăcare, atunci când cauza se judecă de către instanța de fond, iar completul s-a retras pentru deliberare cu adoptarea sentinței respective.

Imposibilitatea admiterii împăcării părților la următoarea cale a procesului penal - apelul, rezultă din prevederile art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, care stipulează că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un

anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Astfel, fazele următoare a judecării cauzei sunt căi de verificare a temeiniciei și legalității hotărârii judecătorești, inclusiv și în partea aplicării procedurii împăcării părților, sub aspectul legii materiale și procesual penale.

Materialele cauzei penale atestă că, părțile - inculpatul și partea vătămată, nici la urmărirea penală și nici în instanța de fond nu și-au manifestat intenția de împăcare, cu înaintarea de cereri în acest sens, din lipsa pretențiilor de ordin material și moral, cu încetarea procesului penal. Astfel de cereri, inculpatul și partea vătămată le-au înaintat în faza de examinare a cauzei penale în ordine de apel.

Prin urmare, aplicând prevederile art. 109 alin.(2) Cod penal, la circumstanțele cauzei, instanța de apel a constatat imposibilitatea admiterii cererilor de împăcare a inculpatului Istrati Maxim cu partea vătămată Istrati Maria, fiind depuse cu încălcarea termenului stabilit de lege în acest sens, or, calea de atac - apelul, este o fază a procesului penal în care instanța de apel verifică legalitatea și temeinicia sentinței judecătorești, conform materialelor din cauza penală, ceea ce se rezultă expres din prevederile art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de apel a notat că, sentința primei instanțe mai este criticată de partea apărării în latura civilă în partea încasării de la inculpatul Istrati Maxim cheltuieli judiciare în sumă de 17 360 lei pentru efectuarea expertizelor judiciare.

Sub acest aspect, verificând legalitatea și temeinicia sentinței judecătorești, se atestă că instanța de fond neîntemeiat a ajuns la concluzia încasării de la Istrati Maxim în beneficiul statului cheltuieli judiciare în sumă de 17 360 lei pentru efectuarea expertizelor judiciare.

Potrivit rechizitoriului, ca cheltuieli judiciare suportate în cursul urmăririi penale, procurorul a indicat suma de 17 643, 32 lei, pentru efectuarea expertizei medico-legale nr. 38d din 26.01.2017 în sumă de 57 lei; expertiza medico-legală nr. 128d din 06.04.2017 în sumă de 164 lei; expertiza judiciară tehnică auto și medico-legală nr. 864-867CNEJ, nr. 154cML din 10.05.2018 în sumă de 17 360 lei; cheltuieli pentru consumul de hârtie și imprimare în sumă de 62,32 lei.

Potrivit prevederilor art. 143 alin.(1) pct. 2), pct. 6) Cod de procedură penală, expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale; altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză.

Iar, art. 227 alin.(2) pct.5), alin.(3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele: cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală. Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Drept urmare, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală, plățile necesare pentru efectuarea expertizelor vor fi achitate din contul mijloacelor bănești alocate de la bugetul de stat.

Concomitent, se reține că, raportul de expertiză extrajudiciară medico-legale nr.38d din 26.01.2017; raportul de expertiză judiciară medico-legală nr. 128d din 06.04.2017 și raport de expertiza judiciară tehnică auto și medico-legală în comisie nr. 864-867CNEJ, nr. 154cML din 10.05.2018, au fost ordonat de către organul de urmărire penală pentru stabilirea gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale cauzate părții vătămate prin acțiunile ilicite ale inculpatului, precum și starea tehnică a autovehiculului implicat în producerea accidentului rutier,

aceasta fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

În aceeași ordine de idei, urmează a fi remarcat că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, prin numirea expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din sumele alocate de la bugetul statutului.

Mai mult decât atât, instanța de apel a notat că, în art. 227 alin.(2) Cod de procedură penală, legiuitorul a prevăzut sumele, care se cuprind cheltuielile judiciare, însă sumele achitate pentru efectuarea expertizelor judiciare, nu sunt reglementate de această normă procesuală.

Alegațiile procurorului că, reieșind din art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat, este neîntemeiat, or, efectuarea expertizei judiciare ține de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, iar în lipsa unei astfel de expertize procurorul ar fi fost în imposibilitate să efectueze încadrarea juridică corectă a acțiunilor inculpatului Istrati Maxim și să formuleze învinuirea acestuia, și ulterior, în instanța de judecată să demonstreze săvârșirea infracțiunii. Un singur fapt că statul în persoana acuzatorului de stat a demonstrat vinovăția persoanei în săvârșirea infracțiunii, prin acțiuni de procedură, inclusiv, rapoartele de expertiză medico-legală, tehnică auto și medico-legală în comisie nu implică în mod automat încasarea acestei sume din contul inculpatului, decât în cazurile prevăzute de lege.

De asemenea, nu poate fi reținută referința procurorului cu trimitere la prevederile art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, în sensul că nu au fost stabilite careva temeuri pentru a elibera total sau parțial inculpatul de la plata cheltuielilor judiciare, or din actele dosarului rezultă că inculpatul are la întreținere un copil minor, iar procurorul nu a prezentat probe privitor la venitul lunar/anual al inculpatului pentru a putea verifica dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea inculpatului. Astfel, și acest argument al procurorului se reține a fi unul neîntemeiat.

Instanța de apel, a notat că în temeiul art. 51 alin.(2) pct.2) Cod de procedură penală, procurorul este în drept să pornească o acțiune civilă împotriva învinuitului, inculpatului sau a persoanei care poartă răspundere materială pentru fapta învinuitului, inculpatului: în interesele statului, pe când la caz, procurorul nu a înaintat o acțiune civile împotriva inculpatului Istrati Maxim.

Urmează a fi remarcat și faptul că cheltuielile solicitate de acuzatorul de stat în sumă de 62,32 lei suportate de către organul de urmărire penală pentru hârtie și imprimare, nu pot fi apreciate ca cheltuieli judiciare în sensul art. 227 alin. (2) Cod de procedură penală.

În consecință, instanța de apel a constatat netemeinicia concluziei primei instanțe de a admite cerința procurorului privitor la încasarea de la inculpatul Istrati Maxim cheltuielile judiciare pentru efectuarea expertizelor judiciare medico-legale, tehnică auto și medico-legală în comisie în sumă de 17 360 lei, or potrivit art. 227 alin.(1) și art. 227 alin.(2) pct.5), (3) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Mai mult, art. 97 pct. 2 Cod de procedură penală, prevede că în procesul penal se constată, prin anumite mijloace de probă, următoarele circumstanțe: existența, caracterul și gradul leziunilor corporale în cauzele penale - prin raportul expertizei medico-legale.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 11) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței primei instanțe. Recurentul invocă dezacordul cu respingerea cerinței privind încasarea de la inculpatul Istrati Maxim a cheltuielilor judiciare în sumă de 17 643,32 lei, axându-se la prevederile art. 221 alin. (4), 227 alin. (1), (3), 229 alin. (1) Cod de procedură penală.

5.1. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Nicolae Bojenco în numele inculpatului Istrati Maxim, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței primei instanțe. Recurentul invocă dezacordul privind respingerea solicitării de încetare a procesului penal în legătură cu împăcarea părților.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestora din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Referitor al recursul ordinar declarat de procuror:

Recurentul a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Analizând temeiurile respective în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, ori, din conținutul recursului rezultă că, recurentul critică neîncasarea a cheltuielilor de judecată de la inculpat.

În esență, recurentul critică decizia instanței de apel în partea respingerii încasării din contul inculpatului a cheltuielile de judecată necesare efectuării expertizelor în sumă totală de 17 643,32 lei, însă Colegiul penal constată că, instanța de apel întemeiat a casat sentința primei instanțe în această parte și a respins cerințele procurorului ce ține de cheltuielile judiciare.

Astfel, autorul invocând prevederile art. art. 227 și 229 alin. (1) Cod de procedură penală, solicită încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea raportului de constatare medico-legală și raporturilor de expertiză judiciară, motivând că legea prevede ca inculpatul să suporte cheltuielile judiciare.

Potrivit art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

Prin urmare, se atestă că norma dată nu poartă un caracter imperativ, ci unul facultativ, lăsând la discreția instanței de a hotărî asupra chestiunii plății cheltuielilor

judiciare ținând cont de împrejurările cauzei și suportării acestor cheltuieli, ori, instanța de apel în cazul dat, just a respins încasarea cheltuielilor de judecată.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către procuror nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat

Referitor la recursul ordinar declarat de avocatul Nicolae Bojenco în numele inculpatului Istrati Maxim:

Drept temei pentru recurs procurorul invocă prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 11) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul cînd instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; a intervenit împăcarea părților în cazul prevăzut de lege.

Analizînd aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrilor judecătorești.

Lecturînd textul deciziei instanței de apel, se observă că aceasta, cu trimitere la prevederile art.109 Cod penal, și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la argumentele apelului declarat de apărător. Totodată, hotărîrea atacată cuprinde și motivele pe care se întemeiază soluția de respingere a solicitării apărătorului îrivind împăcarea părților, care este bine argumentată și expusă la pct.4.1 al prezentei decizii, pe care instanța de recurs o susține deplin.

Mai mult, autorul recursului nu aduce careva argumente, care ar combate concluziile instanțelor de judecată în acest sens, doar invocă că încetarea procesului penal poate avea loc între inculpat și partea vătămată.

Colegiul penal atestă că, potrivit art.109 Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar în cazul minorilor, și pentru o infracțiune gravă, infracțiuni prevăzute la capitolele II–VI, la art.264 alin.(1) din Partea specială, precum și în cazurile prevăzute de procedura penală, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința sa nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca rezultat al împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani, și produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și pînă la retragerea completului de judecată pentru deliberare.

La caz, împăcarea a avut loc între partea vătămată și inculpatul, după retragerea completului de judecată pentru deliberare – 28 noiembrie 2018, fapt ce rezultă din acordul de împăcare din 08.01.2018, semnat de inculpat și partea vătămată (f.d. 2018, 2018, vol. I.

Reieșind din aceste circumstanțe, instanța de apel corect a respins solicitarea de încetare a procesului penal în legătură cu împăcarea părților, în temeiul art.109 Cod penal.

Totodată, se evidențiază faptul că, motivele expuse de recurent în recurs au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel analizîndu-le pe deplin și apreciind toate probele din dosar, examinîndu-le în ansamblu, conform art.414 alin.(3) Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului, temeiurile de fapt și de drept, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În consecință, se apreciază că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de apărător și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea acestuia, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, de avocatul Nicolae Bojenco în numele inculpatului Istrati Maxim, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 aprilie 2019, în cauza penală, în privința lui **Istrati Maxim XXX**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțarea integrală la **06 noiembrie 2019**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan